

Riscurile disprețuirii luminii

Duminică, 26 noiembrie 2006

Gili Cârstea

În fața bisericii noastre se află un exemplu zguduitor despre unde se poate ajunge atunci când lași să treacă pe lângă tine lumina în slava ei crescândă, motivat de o falsă loialitate față de adevăr și cauza lui Dumnezeu.

Priviți starea poporului ales, atunci când a fost chemat să înlătore măhrama cu care citise pe Moise. Venise momentul ca ei să înțeleagă realitatea spirituală din spatele întregului lor sistem ceremonial. Vremea copilăriei trecuse fără ca ei să bage de seamă, iar noile descoperiri riscau să-i lase fără jucăriile dragi pe care le moșteniseră de generații, fără să se întrebe la ce folosesc ele.

Ei doreau să se mai poată adăposti puțin la umbra sângelui ispășitor al mielului adus la poarta sanctuarului, fără să pară interesați de semnificația acelui sanctuar. Deoarece nu au fost dispuși să învețe noile realități spirituale pe calea nouă și vie ce se afla chiar sub ochii lor în persoana Fiului omului, nu mai rămânea decât calea șocantă, violentă, a nimicirii lucrurilor de care își legaseră toate speranțele. Morala pentru biserica de astăzi este aceea că atunci când refuzi “un învățător al neprihănirii” trebuie să fii pregătit să te descurci fără “Sfântul lui Israel.” Ascultați:

“Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim nu a făcut decât să-i întărească pe iudei în nepocăința lor încăpățânată. În ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei au respins ultima ofertă de îndurare. Atunci Dumnezeu Și-a retras ocrotirea de la ei, a înlăturat puterea care limita pe Satana și pe îngerii lui, iar națiunea a fost lăsată sub controlul conducătorului pe care și-l alesese. Copiii ei au disprețuit harul lui Hristos, care i-ar fi făcut în stare să-și controleze impulsurile rele, iar acum acestea au pus stăpânire pe ei. Satana stârnea pasiunile cele mai cumplite și mai josnice ale sufletului. Oamenii nu mai judecau; erau dincolo de rațiune – controlați de impulsuri și furie oarbă. Au devenit satanici în cruzimea lor. În familie și societate, în clasele de sus și cele de jos, domneau gelozia, bănuiala, ura, conflicte de tot felul, răzvrătire, crimă. Nicăieri nu exista siguranță. Prietenii și rudele se trădau unii pe alții. Părinții își omorau copiii și copiii își omorau părinții. Conducătorii poporului nu aveau putere să se conducă pe ei înșiși. Pasiuni nestăpânite îi transformau în tirani. Iudeii acceptaseră o mărturie falsă pentru a-L condamna pe Fiul nevinovat al lui

Dumnezeu. Acum, mărturii false făceau ca viețile lor să fie în nesiguranță. Prin acțiunile lor, ei spusese demult: ‘Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel’ (Isa 30:11). Acum dorința le-a fost îndeplinită. Teama de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era la conducerea națiunii, iar cele mai înalte autorități civile și religioase erau sub stăpânirea lui” (GC 28).

Nu, ei nu apostaziaseră în termenii acceptați astăzi. Erau zeloși pentru cauza lui Dumnezeu, respectau legea lui Moise, făceau lucrare misionară și aveau o credință vie și puternică în Mesia, liberatorul care va face din Israel capul și nu coada. Problema lor a fost că atunci când Mesia a venit, ei nu l-au recunoscut.

Aceasta este exact și problema noastră astăzi. Ploaia târzie – “un învățător al neprihănirii” – a venit, dar noi nu am recunoscut-o în solia 1888, ceea ce expune biserica exact acelorași pericole care le-au adus lor nimicirea. Și cu noi Dumnezeu a avut o îndelungă răbdare. În curând se împlinesc 120 de ani de la inițiativa lui Dumnezeu, dar Israelul spiritual de azi spune – prin acțiunile lui – că se poate descurca foarte bine și fără solia îngerului al treilea. El interpretează prietenia și aplauzele bisericilor din jur ca pe o dovadă că Dumnezeu aprobă drumul pe care ne găsim.

Doar o mândrie denominațională oarbă ne-ar putea face să credem că Dumnezeu va proceda cu noi altfel decât a procedat cu ei. Insistând că solia 1888 nu este “cu adevărat” solia îngerului al treilea, biserica se desparte de Sfântul lui Israel, batjocorește lumina trimisă ei prin solul ales de Dumnezeu și expune poporul la tragediile care s-au abătut asupra Ierusalimului.

Iar când acest popor va ajunge sub controlul duhurilor necurate din Babilon, va fi prea târziu să ne întrebăm unde am greșit și ce trebuia să facem spre a evita dezastrul.